

Arrest

nr. 130 277 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referthenummer 42418.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEBRUYNE, die *loco* advocaat K. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Griekse nationaliteit te zijn.

Op 28 april 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar echtgenote mevrouw E. V, van Belgische nationaliteit.

Op 14 augustus 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar echtgenote.

Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert in een eerste middel aan dat in navolging van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), samengelezen met de artikelen 8 en 14 van het EVRM en de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, geen voorwaarden kunnen worden gesteld aan haar verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenote nu zij bijkomende stukken meedeelt die de bloedband bewijzen met haar twee minderjarige kinderen.

Daargelaten de vraag of de uiteenzetting van de verzoekende partij voldoende duidelijk is om als een ontvankelijk middel te worden beschouwd, dient door de Raad te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord biedt op de aanvraag van 14 augustus 2013, waarbij de verzoekende partij verzocht om haar een verblijfsrecht toe te kennen in functie van haar echtgenote.

De verzoekende partij verzocht niet om een verblijfsrecht in functie van haar minderjarige kinderen. Zo zij meent dat zij een verblijfsrecht kan verkrijgen in functie van haar minderjarige kinderen dan dient zij een dergelijke aanvraag in te dienen en de stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt te voegen bij haar aanvraag. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, niet gekend waren aan de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het betoog van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede middel houdt de verzoekende partij voor dat ten onrechte wordt geëist dat de aanvrager aantoonde dat de Belg over een inkomen beschikt dat 120 % bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hierbij verwijst de verzoekende partij naar het arrest Chakroun.

In deze kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze in haar nota met opmerkingen meent dat het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift niet ontvankelijk is, daar de verzoekende partij nalaat op een duidelijke wijze aan te geven welke rechtsregels zij geschonden acht.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geenszins het verblijf weigert om reden dat de referentiepersoon, zijnde de Belg, over inkomsten geniet die minder zouden bedragen dan 120% van het voornoemd bedrag, doch wel omdat de referentiepersoon enkel over inkomsten uit interim arbeid beschikt, welke volgens de verwerende partij slechts tijdelijke inkomsten zijn en aldus niet als stabiel en regelmatig worden beschouwd. De verzoekende partij heeft aldus geen belang bij haar kritiek nu de bestreden beslissing hier geen uitspraak over doet. Het betoog van de verzoekende partij is eerder een kritiek op de wet en zulks kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

In een derde middel houdt de verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat de inkomsten uit interim arbeid voldoende duurzaam zijn. Zij stelt dat het

eenheidsstatuut er voor gezorgd heeft dat veel werkgevers opteren voor een interim contract zodat een proefperiode kan worden doorlopen. Verder meent zij dat er geen onderzoeksdaten werden gesteld, noch bijkomende informatie werd opgevraagd omtrent de gezinssituatie. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing inhoudt dat aan haar kinderen en echtgenote het genot wordt ontzegd van hun rechten als unieburger.

Wederom dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij nalaat een ontvankelijk middel uiteen te zetten, daar zij opnieuw niet aangeeft welke rechtsregels zij precies geschonden acht.

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te stellen dat interim arbeid per definitie tijdelijk is en aldus niet kan aantonen dat de inkomsten stabiel en regelmatig zijn. De stabiliteit en de regelmatigheid van de inkomsten moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs in de nabije toekomst beschikbaar zijn, zodat de indiener van het verzoek geen beroep hoeft te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Over het algemeen kan zulks enkel worden aangetoond door een permanent arbeidscontract. Immers kan een interimkracht van vandaag op morgen zonder tewerkstelling komen te staan. De stukken die de verzoekende partij in een bijkomende nota aan de Raad heeft overgemaakt, kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Vooreerst is in het procedurereglement niet voorzien dat de verzoekende partij alsnog een bijkomende nota kan neerleggen na het indienen van het verzoekschrift. Voorts dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de feitelijke gegevens die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim arbeid voor.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen concreet onderzoek werd verricht, kan zij evenmin worden gevolgd. De bestreden is wel degelijk het resultaat van een concreet onderzoek van de aanvraag van de verzoekende partij. Zo heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij neergelegde stukken onderzocht en hieruit vastgesteld dat de inkomsten van haar echtgenote enkel resulteren uit interim arbeid. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins welke informatie tot een andere beslissing had kunnen leiden nu ze niet betwist dat de inkomsten resulteren uit interim arbeid. Bovendien komt het aan de verzoekende partij toe om haar aanvraag te stofferen met alle nuttige documenten.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU